

Nr 52.

Av herr **Bondeson m. fl.**, om föreskrift, att å expedition från offentlig myndighet skall tydligt angivas, vem som underskrivit densamma.

Den erfarenheten göres icke sällan av den enskilde medborgaren, att offentliga myndigheters resolutioner, utslag eller ämbetskrivelser, vilka angå honom, äro försedda med namnunderskrifter, som icke äro möjliga att tyda. Liknande erfarenheter torde ej heller vara främmande för våra ämbets- och tjänstemän.

Då det gäller en offentlig myndighets expeditioner, kan man visserligen i regel nöja sig med om av desamma tydligt framgår, att de äro utfärdade å ämbetets vägnar; man har icke, såsom då det gäller av enskild person utfärdade skriftliga handlingar, så ofta anledning att fästa avseende vid vem undertecknaren är, då det är fråga om en skrivelse från offentlig myndighet, utan man nöjer sig med ett konstaterande av att skrivelsen synes hava expedierats i laga ordning. Å andra sidan är det emellertid icke så sällan som en sådan skrivelse ger anledning till personliga konsultationer med den som utfärdat densamma, och det är då synnerligen olägligt, om man icke kan tyda namnunderskriften. Vi tro oss kunna med säkerhet påstå, att genom det mindre lämpliga sätt, på vilket i många fall undertecknandet sker av offentliga handlingar, mycken tidsspillan och mycket onödigt besvär förorsakas allmänheten lika väl som de ämbets- och tjänstemän, vilka hava att i sin tjänst taga befattning med dylika handlingar.

I 7 § i expeditionslösenförordningen den 7 december 1883 föreskrives bland annat, att expedition bör tydligt och felfritt skrivas. Det kan vid sådant förhållande icke anses överensstämma med en god ordning, att expeditionen förses, icke med en läsbar namnunderskrift utan i stället med svärbegripliga tecken, som icke giva någon som helst ledning för avgörandet vem det är som uppbär ansvaret för expeditionens innehåll.

Här omförmälda förhållande har varit aktuellt även i det privata livet. På grund av oförmågan hos åtskilliga personer efter lång tids slarv med namnteckningen att över huvud åstadkomma en tydlig sådan, har den kutymen blivit alltmera vanlig, att man låter under namnteckningen med maskinskrift anteckna namnet på den person, som namn-

teckningen avser. Liknande åtgärd skulle ofta vara synnerligen påkallad, då det gäller offentlig myndighets ämbetsskrivelser.

För att en bättre ordning skall kunna åvägabringas i nu förevarande avseende, synes det lämpligt, att därom meddelas uttryckliga föreskrifter. Detta skulle eventuellt kunna ske genom ett tillägg till ovan nämnda stadgande i 1883 års förordning av innehåll, att expedition bör av den som har att utfärda densamma förse med tydlig namnunderskrift eller att genom anteckning med maskinskrift eller annorledes å expeditionen skall tydligt angivas, vem som underskrivit densamma.

På grund av vad sålunda anförts tillåta vi oss föreslå,

att riksdagen måtte besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om utredning i ärendet samt därefter vidtaga de åtgärder, som kunna finnas av sådan utredning påkallade.

Stockholm den 20 januari 1940.

Lennart Bondeson.

Elof B. Andersson.

Axel Löfvander.

Axel Leander.

Ivar Persson.

C. F. Carlström.

Karl Aug. Johanson.